

Turkuaz

Kültür – Sanat - Edebiyat

Hasan CEYHAN

BİRKAÇ KELİME

Sanat, insanın içindeki baskılı duyguların hayata kazınmasıdır. Bir işleyiş bir nakıştır. Tıpkı bir ressamın renklerine hayat vermesi gibi, tıpkı bir müzisyenin cebinden çıkardığı notalarla oynaması gibi. Peki, her insan bu yeteneği kullanabilir mi? Evet, cevabı biliyorsunuz, sizde kalsın. Herhangi biri çıkıp da ben sanatçuyum diyemez. Çünkü sanat yetenek, kanıt ve en önemlisi gösteriş ister. O kişi bu unsurları kendinde görmüyorsa sanatçı değildir. Peki ya sonra? Sanatsız bir insan nasıl yaşayabilir? Ben size söyleyeyim: Sanatsız bir insan tıpkı satrançtaki şaha benzer. İstedığı her şeyi özgürce yapabilir, ama arzuları o kadar çok kısıtlıdır ki. Peki ya sanatı seven insan ne yapar? Çok azimlidir, sakindir, her şeye objektif bakar, anın tadını yaşamak ister, hayata farklı açılardan bakar. En önemlisi işini aşkla yapar. Şimdi diyeceksiniz ki “Ben sanatla uğraşıyorum, yani ben bir hiç miyim?” Hayır! Tabi ki de hayır. Sanat zaten sizin içinizde gizli bir hazine olarak duruyor, ama siz onu açmasını bilmiyorsunuz ve bu da sizi uçuruma götürüyor. Yani kendi sonunuzu hazırlıyorsunuz. Şimdi soracaksınız “Bu hazineyi nasıl bulacağız?” Bulamayacaksınız, çünkü bulmak istemiyorsunuz.

M. Emin ÖZDEMİR

Zehra Sena TUNCEL

LİMON KOKUSU

Saniyeler geçerken

Kalbime düşen bir alev

Belki bir deli sevda oldun

Etrafında dolaşan bir gölge

Kalbinde gezen yaralı bir yolcuyum

Sen gidince gök bile gürelemeyi

Rüzgâr esmeyi unuttu

Ben ise her gece öldüm sessizce, sensizce

Bir şeyler görüyorum ama sen yoksun

Sensizliğin beni yitirdiği gibi

Bir avuç sevgi görüyorum,

Üfledikçe kaybolan.

Kayboldukça, unutulmuş sözler gibi...

Sen yanımdayken yaşlanmıyorum ki

Çünkü güzelliğin geçen zamanı durduruyor.

Olması gereken de bu değil mi?

Beni gözlerine mühürleyen sendin.

Çalan kemana, limon kokusuna inat,

Kalbimin tarifine uyan tek şey sendin.

Beni hayaller ve kelimeler sardı.

Senin dayanılmaz güzelliğin vardı.

Aklımı karıştıran tek şey kaldı:

Güneşim olmasaydın günlümü kim aydınlatacaktı?

Ayşegül ARICI

HAYAT DEDIĞİN

Gördüklerimiz midir bizi düşündüren yoksa yaşadıklarımız mı? İki de olabilir aslında ama asıl bizi düşündüren duygularımızdır. İnsanoğlu üzülür; ağlar, mutlu olur; güler. Aslında bütün bunların birbiriyle bağlantısı vardır. Çocuklukta sabah kalkıp çizgi film izlediğimiz günlerdeki mutluluk var ya o mutluluk tarif edilemez ve o mutluluğu bir daha yaşayamayız.

Sonra büyüzüyoruz biraz lise dönemleri... O lisedeki dostluklar, arkadaşlıklar en deli dolu günlerimiz. Buluş çağı diye tabir ettiğimiz ergenlik dönemi bir nevi. Yapmamız gereken hatalar ve bazen gurur verici mutluluklar oluşuyor. Birlikte gülp ağladığımız dostlarımız aynı zamanda kötü gün dostları o dostlarımızı kaybetmemeliyiz. Ardından üniversite ve gençlik çağı geliyor. Büyüzüyoruz ve duygularımız gelişiyor. Yaşanmışlıklarımız artıyor böylece tecrübe ediniyoruz. Yeni dostluklar, hayaller derken evlenip çocuk çocuğa karışıyoruz. Kırık oluyor duygularımız, kırık kalpler ve beklenen umutlar. Zaman geçiyor yıllar birbirini kovalıyor derken yaşlanıp gidiyoruz. Torun tombalağa karışıp gidiyoruz. Bir şeyler yaşayıp görüyoruz ve duygularımız artıyor.

Zaman geçmeden anı yaşamalıyız. Mutluluğu, üzüntüyü güle ağlaya atlatmalıyız. İnsanoğlu bu, hayalleri umutları değişiyor. Duygularımız bizi geliştiriyor. Bir süre sonra daha olgun düşünüyoruz. İnsanların size bakış açısı değişiyor. Büyüzüyoruz azizim gelişen duygularımız büyütüyor bizi. Aynı zamanda özgürleşiyoruz. Özgün hayaller, özgün umutlar ve özgün düşünceler...

Hayaller, düşler, meraklar... Bu duyguların en yoğun yaşandığı çağlardır çocukluk. Her düşüncesinde ayrı bir hayal barındırır çocuk. Kimsenin göremeyeceği, düşünemeyeceği uçuk kaçık, herkesten bağımsız hayaller vardır, çocukların kalbinde.

Hiç yapmadığımız, yaşamadığımız şeyleri hayallerimizde yaşarız. Biz yetişkinler olarak dur diyebiliriz kendimize. Peki ya çocuklar? Onlar kendilerini kontrol edemezken hayallerini, soyutluğun ötesini, nasıl kontrol edebilirler? Kalpleri ve beyinleri arasındaki o ince çizgide kayboluverirler. Kimse fark etmeden avuçlarından kayıp gider o minik çocukluk.

Çocuklarını en yakından tanıyan ailesi, annesi bile fark edemez çocuğunun hayallerinde kaybolduğunu. Suç kimde peki? Çocukta mı? Tabi ki hayır! Hayal kurmak asla suç değildir. Asıl suç ne yazık ki ebeveynlerdedir. Asıl suç çocuğuna öğretmesi gerekeni öğretemeyen o annede, babadadır! Daha hayatını paylaştığı o anneye iletişim kuramayan baba, daha hayat nedir, nasıl yaşanır bilmeyen çocuğu ile nasıl iletişim kursun. Ya da kurduğu iletişim ne derece sağlıklı olabilir ki? Çocuk gördüğü manzaradan kendini soyutlayıp, mutlu olabileceği, kendi gibi yaşayabileceği dünyalar aramaya başlar; bunu da hayallerinde bulur.

Bir bakmış kafasında kurduğu hayat onun kalbini daha hızlı, daha ritmik attırıyor. Sanki asıl hayatı burada. Biliyor musunuz, burada annesi ve babası birbirlerini çok seviyor ve hep beraber vakit geçiriyor. Kim istemez ki, arzuladığı hayatı yaşamayı? Bir süre sonra çocuk hayallerini kendi benliğine taşıyor ve mutluluğu ancak burada bulabileceğini düşünüyor.

Çocuk yanılıyor. Asıl mutluluk, hayallerinde kendini bulmaya çalışmak değil. Asıl mutluluk, kurduğu hayalleri gerçekliğe aktarmayı başarmak ve bunu yaparken verdiği çabadır.

Vedalar acıtır insanın canını. Acıttığı kadar derindir vedalar. Yosun tutturur ayrılık denizinin kayalıklarına. Balıkların yüzerken ters dönüvermesi gibidir dönüşü yoksa. Eğer dönüşünü bekliyorsanız gidenin bir yumurtanın çatlarkenki umutları kadar heyecanlısınızdır, aynı zamanda "Ya kıramazsam?" diye de korkulu.

Umutlarınız bir ağacın ilkbaharı beklemesi gibidir. Yeşillere bürünmek, çatlamış kabuklarını onarmak, kırılan dallarını sarmak için bekler ağaçlar baharları. İnsanlar da yaralarını sararlar umutlarıyla; yaralarına merhem, kırıklarına alçı ararlar. Asla taburcu olamaz kalanlar. Yaraları tamamen hiç iyileşmez. Giden dönse de dönene kadar ne derece öldülerse o kadar eksik kalırlar.

Eksikler başlarda güçsüz hissettirir. Eksik olmak, hiç olmak değildir oysaki. Bunu fark etmek ise biraz zaman ister. Bir süre sonra eksiklerinizi yok etmeye başlarsınız. Giden gelmemiştir, yaranız iyileşmemiştir; ama siz sonunda kendinizi iyi olduğunuza ikna edebilmişsinizdir. Onunla yaratılmadıysanız onsuza yaşayabileceğinizi kavrayabilmişsinizdir.

Açılan hiçbir yara iyileşmez aslında. Hatta o yaraya en az yirmi dört dikiş gerekir de siz canınızdan bir parçaymış gibi saklarsınız. Kendi ateşinizin en dibinde kavrulmayı o kuyudan çıkmaya yeğlersiniz. Bu, ateşin üstünün daha sıcak olduğunu bildiğinizden de değildir üstelik. Tek nedeni bir kuyunun dibinde yandığınızı kimse görmeyecektir.

Kendi karanlığınızda yazarsınız en güzel masalları. Bir tek sizin gözbebekleriniz alışır o karanlığa. Yalnızca siz görürsünüz oradaki yıldızları, bundandır ki orada kayan yıldızlara da yalnızca siz dilek tutabilirsiniz. Gökkuşakları sadece sizin için ışıldar, güneş bir tek sizin için alevlenir.

Rahata ulaştığımız yerdir kendi karanlık dünyanız. Kimsenin gelip gitmediği; yersiz vedaların, yurtsuz kavuşmaların olmadığı, sağlam duygulardan örülmüş duvarlarla çevrili sığınağınızdır. İlginçtir ki mutluluklarınızı da bu dünyaya sığdırabilecekseniz, sanki size yetmiş de artmış gibi insanlarla paylaşıp en ufak acınızda yine yalnızlığa uzanır, sığınağınıza saklanırsınız. Gülümsemenin sizi güçlü kıldığını inanır, insanlara "Hiçbir derdim yok, çok mutluyum." mesajı vermeye çalışırsınız; fakat içinizde biriken ölü balıklarla kendinizi zehirlemeye devam edersiniz.

Vedaların ardından kendi dünyanıza kapanmanız fedakârlık değil midir aslında? Acınızı bölüşmektense tüm yükü omuzlarınıza almak, altında ezilseniz de bu yarayı göğüslemek bir parça fedakârlık sıfatını hak etmiyor mu?

Üzerinize devrilen milyonlarca binanın altında tüm yardım ellerini ısrarla geri çevirip iyi görünmeye çalışmak yürek istemez mi? Bir de bunu tam anlamıyla yapabilirseniz artık kendine yetebilen, güçlü bir bireysinizdir.

Şimdi tüm gidenlere inat limanları yaksanız hak değil midir? Vedalar, gidenler, kalanlar bir yana kendi kendinize yetebilmeyi öğrenin. Yaranızı sarmayı, limanları yakmayı bilmiyorsanız ne denizinize misafir kabul edeceksiniz ne de kayalıklarınızın yosun tutmasına izin vereceksiniz.

Gitmek kolaydır, cesaret isteyen kalabilmektir. Cesurca denizinizi mutsuzluklardan temizleyin. Gücünüzü fark edin ve ruhunuzu cesaretle besleyin. Yaranızı sarmayın, yaralarınızla barışın. Tüm duygularınızı sığdırabileceğiniz size ait bit dünyanız var. Onu, sizi en mutlu edecek şekilde donatın.

Umarım kayalıklarınız yosun tutmaz, balıklarınız ters dönmez; eğer bunlar gerçekleşirse kendinizde denizinizi temizleyecek gücü bulabilmeniz dileğimle...

**İbrahim ATEŞ
PARADİSE**

Küçüklükten beri toplum tarafından dışlanıyordum. Kendimi hayattan soyutlamıştım nerdeyse. Daha sonra kendimi bilgisayar programlarına verdim; ama bilgisayarım olmadığı için öncelikle bir işe girip kendime ikinci el bir bilgisayar aldım. İnternette biri ile tanıştım; daha sonra hackerliğe başladım ilk önce yıllardır platonik olduğum kızım tüm sosyal medya hesaplarımı hackledim. Tanıştığım arkadaşım Thomas ile programları kırarken derin bir ağ araştırdık. Hackerlerin bile en üst seviyesi varmış; ama onunla tanışan veya görüşme şansına sahip olan birisi yok. Ben de daha çok hırs yapıp arkadaşımınla daha büyük işler yaptım, okulun modemlerini kırdım, sokağın tüm ışıklarını tek tuşla kesebildim. Üniversite sınav sorularını çaldım fakat daha sonra yakalandım. Hâkim insaflı çıkıp kamu hizmeti cezası verdi. Uzun süre sokaklarda temizlik yaptım, tabi ki Thomas da benimle birlikte yandı. Sonra orada Stiles ile tanıştım onun da iki ataç ve ana kartla yapacağı şeylerin sınırı yoktu. Üçümüz bir grup olup zirveye göz diktik, bu konuda kararlıydık da. Beraber ev kiraladık, hepimiz çalışmaya başladık. Son model bilgisayarlar aldık. Tabi ki bu gruba bir isim lazımdı; grubun ismini 'Paradise' koyduk. 'Big Bossa' (en üst hacker) ulaşmamız gerekiyordu. Bunun için uyumamamız ve çok büyük bir işe imza atmamız lazımdı. Thomas eczaneden ritalin adında bir ilaç almıştı. Bu ilaç bizi 24 saat ayakta tutup uyumamamızı sağlıyordu. Bu işlerle uğraşırken bir taraftan da hacklediğimiz site kodlarının videolarını çekip sosyal medyaya yolluyorduk.

Böylelikle belirli bir hayran kitlesine ulaşmıştık. Namımız kelebek etkisiyle bir anda yayıldı. Biz hackleme işiyle uğraşırken yabancı ülkelerin siber mafyaları da bize siber bir savaş açmıştı. Kıyasıya savunmaya geçseler de savunamıyorlar banka hesaplarını, devlet arşivlerini bir bir hackliyordular. Paradise olarak siyasi olaylara karışmama kararı alsak da bu olay karşısında sessiz kalamazdık ve kırılması çok zor olan bir siber kalkan yapıp devlet arşivlerini koruma altına alıp kimliklerimizi açıklamadan Paradise adı altında devlete bağışladık. Herkes bize müteşekkirdi; fakat hala Big Bossa'ya ulaşamamıştık, onun namının yanında bizimki bir hiçti.

Onunla konuşmak için elimizden geleni yaptık sonunda bir konuşma fırsatı yakaladık. Derin ağda konuşma; dili *açık e posta tarzı* o an, o ağda olan herkesin görebileceği ortak sohbet kanalı gibi bir alanda yapılıyordu. Ona hayranlığımızı dile getiriyorduk; lakin o bizimle dalga geçip bütün derin ağ kullanıcılarına bizi madara etti. İşte o andan itibaren işler kızıştı Paradise olarak Big Bossa'yı tahtından etmeye kesin karar verdik; fakat bunu yapmak için önce bize kimliği lazımdı. Bunu nasıl yapacağımızı günlerce düşündük ve sonunda Stiles'in aklına bir fikir geldi. IP adresine ulaşabilirsek adresini yakalar ve ona ulaşabilirdik. Fakat sürekli IP adresini değiştiren bir program kullanıyordu. Bu programı kırmak içinse sadece bir virüs işe yarardı: Tores. Fakat böyle bir usta hackere nasıl yutturabilecektik bu numarayı? Bir insan ne zaman dikkatsiz olurdu? Hırslıyken mi, korkunca mı, haksızken mi savunması olurdu? Hayır, buldum: suçluluk duygusuna kapılınca. Peki ya bunu nasıl yaparız? Thomas, Stiles ve ben derin ağa girip Big Bossanın haline büründük. Onun nickkini kullanıp gizlendik ve kendisini ezikledik. Big bossa ağa gelip bizi görünce hemen peşimize düştü. Biz de ağın içine bir kanal koyduk ve kapıyı kilitledik; fakat kanalın kapısının üst kısmında cam vardı ve yanında da acil durumlarda camı kırmak için bir çekiç. Biz kanala girince Big Bossa bizi yakalamak adına hemen çekice sarılıp camı kırdı ve bomm! Çekiçte ne vardı? Tores. Hemen IP adresini tespit ettik ve onun bir yabancı ülke siber mafyasına ait olduğunu öğrenip polise yerini bildirdik ve artık Taht bizimdi. Kral biziz. İnsanlar bizim hayranımız kendimiz için çalışıp her şeyi hackliyoruz. Peki ya ben kimim? Ben Tores virüsünün sahibi, her türlü programı kırabilecek anahtarı bulan kişiyim ve artık kral PARADİSE...

**Sena TUNCEL
UMUT**

Bir umut.

**Şöyle yüreğimin kıyısına köşesine sıkışmış
Küçük bir umut var galiba.**

**Gözlerimin görebildiği en uzak noktada,
Ayaklarımın götürdüğü son adımda,
Onca yıldızın içinden seçtiğim parlak ışıltıda,
Bir umut var galiba.**

**Aklımın en derinlerine işlemiş,
Çıkmaz sokaklarıma yıkılmaz duvarlar örmüş,
Satır aralarında kaybolmuş kelimeler misali,
Güzel bir umut var galiba.**

**Sanmıyorum bir umut olduğunu aslında.
Aklımın buğulanmış hayallerinden ibaret olsa gerek,
Veyahut beynimin masum bir oyunu.
Bir umut, belki o kadar da masum değildi.
O umut öldürülmüş papatyaların katili.
O umut yaralanmış yüreklerin şahidi.
Bilemediler.**

**Ama belki bir umut vardı.
Toprağa vurulan küreğin ulaşılmaz sonunda,
Karınca sürüsünün yıkılmış yuvasında,
Akşamın onunda doğacak güneşte,
Sabahın sekizinde parlayan ayda,
Kocaman bir umut vardı ya.
Göremediler.**

İnsanlara en çok mutluluk veren, onu heyecanlandıran durumlardan biri başarıdır. Başarının verdiği haz neredeyse hiçbir şeyde yoktur. Ancak başarı ile çile kavramları birbirine yakın kavramlardır. İstisnalar dışında hemen her başarının ardında bir çile, yoğun bir emek fedakârlık bulunmaktadır. Çünkü başarı öyle ha deyince gelecek bir şey değildir.

Bugün faydalandığımız birçok şey yüksek bir başarının ürünüdür. Örneğin günlük yaşantımızda her alanda kullandığımız elektrik, Edison'un inanılmaz bir fedakârlığının, çalışmanın, azmin ürünüdür. O, elektriği öyle kolay bir şekilde bulmadı. Binlerce deney yaptı, yüzlerce kez başarısızlığa uğradı, uykusundan oldu. Ancak hiçbir zaman bırakmadı, pes etmedi. Sonunda, tüm insanlığı aydınlatacak elektriği buldu ve bundan son derece mutlu oldu. Başarının vazgeçilmez şartı çalışmak, emek vermektir. İnsan bir kere istedi mi yapamayacağı iş yoktur. Bir kere bu başarıya hazzını duydu mu daha fazla çalışır. Çünkü başarının getirdiği mutluluğun tadı damağında kalmıştır. "Hiçbir başarı tesadüf değildir." Sözüni doğrulamamak mümkün değildir. Çoğu kez tesadüfen başarıya ulaşıldığı düşünülse de aslında durum böyle değildir. Örneğin birçok bilim adamı, insanlığa faydası olacak herhangi bir iş üzerinde çalışmıştır. Ancak olumlu bir sonuca varamamışlardır; ancak yine de çabalamaya devam etmişlerdir.

Hayatta birçok engelle ve sorunlarla karşılaşabiliriz. Bunun tek çıkış yolu çalışmaktır.

Berkay ÖZEL

Çalışmak ve azim her daim başarıyı getirir. Bizler gelecekte iyi bir hayat istiyorsak, mutlaka çok çalışmalıyız. Unutmayalım ki; insan ancak çalıştığını kazanır. Çalışkan olmak başarıya ulaşmadaki en büyük anahtardır. Her insan hayatta başarılar elde etmek ister. Bunun için de çalışıp çabalaması gerektiğini bilir. Çünkü emek olmadan yemek de olmaz. Bu nedenle gelecekte iyi bir hayatın teminatı için, pişman olmamak için çalışalım.

M. Enes YILDIZ

BUZ

**Cahilliğimi şairlik sanmışım onca süre,
Hiç gerçeği göstermemiş, sihirli kürem.
Sihir diye bir şey yokmuş bile esasında.
Şiiri seni geri döndürecek bir sihir sandım uzun süre.**

**Ne şiir sihirdi ne sen sihirli bir şiir.
Seni gösterir beş parmağım beşi bir.
Nefes miktarınca seni içime çeken keşinim.
Yıktığın köprünün altında bulacaklar leşimi.**

**Beş ilim bilirim beşi sen.
Ben noktayım yanımda beş isen.
Kafam telaffuzunla kayıtsız şartsız hoşbeş ise.
Her harfin ardı kelime her sözcüğün peşi sen.**

Gurbet GÜNENÇ

DÜŞLERİMDEKİ AYDINLIK

Gece uykun kaçtığında, ansızın gözlerin kapandığında, bir yerde tutsak kaldığında, tenine gözyaşı damladığında, ruhuna karanlık çöktüğünde ya da kanatlanıp uçmak istediğinde gözlerini, karanlığa düşen kalbini aydınlığa kavuşturacak pencerenin perdesini, camını açarcasına kapatıyorsun.

Kimsenin sana karışmayacağı, kimsenin seni kısıtlamayacağı, "Bu böyle olmaz olamaz!" cümlelerinin orada barınamayacağı düşler kurarsın.

Hiçbir ücret ödemedi kendi oluşturduğun dünyanı, kendi istediğin kişilerle, kendi istediğin şekilde gezersin. Hayatın kendi gözyaşınla ıslattığı kalbini düşlerindeki o sıcaklıkla kurutursun, ansızın beyninde kopan fırtınayı düşlerindeki çisil çisil yağın sükûnetle durdurur; hayatın, sana hiçbir dilin anlatamayacağı güçteki dertler verdiğinde ve bu yüzden gün geçtikçe sessizleşirsin. O sessizliğini düşlerindeki uçsuz bucaksız uçurumlardan atar ve istediğin gibi hayata karşı haykırabilirsin. Hayatın omuzlarına yüklediği sorumluluklarından bükülen belin, kurduğun düşlerle doğrulmayı öğrenir ve tabii ki düş kurmanın en güzel yanı da içini yakıp kavuran özleminin ateşini denizlere, okyanuslara dönüştürüp söndürmesidir.

Her insan özler; kimisi geçmişini, kimisi geride bıraktıklarını, kimisi onu bırakanı, kimisi düşlerindeki, kimisi ondan uzak durması gerekeni, kimisi de ansızın onu bırakmak zorunda ve istese de kavuşamayacağı insanı... Her derde deva, her yaraya merhem olabilen zaman bile özlemlerle yanan yüreklerin ateşini söndüremiyor, aksine yüreğindeki yanan ateşi gün geçtikçe harlıyor; ama onunla kurduğun düş, onu düşlerinde yanından ayırmamak, onu düşlerinde yaşatmak yanan yüreğinin ateşini küllendirebiliyor.

Düş kurmak zifiri karanlığın aydınlığı, solup sararan çiçeklerin ilkbaharı, körün gözü, dilsizin dili oluyor ve en güzeli de düş kurmak, bu hayatta tutunduğun ve asla kopmayacak dalın oluyor...

İMTİYAZ SAHİBİ

Gazi AYDOS

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Mehmet Mustafa ERDAL

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Hülya DERİN

GÖRSEL DANIŞMAN

Kadir YILDIZ

YAYIN KURULU

İlyas ÖZÇELİK
Nurullah YURTTAŞ
Hacı Bayram CAN

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK ANADOLU LİSESİ

Yavuz Selim Mah. Hükümet Cad. Anadolu Sok. No:1
Çubuk/ANKARA 0 312 837 79 00